

Beszélgetés id. Pongrácz Jánossal, Ipolyság díszpolgárával

Idősebb Pongrácz János 1935. május 4-én született Kemencén. 1953 és 1957 között a Soroksári Tangazdaság – Kertészeti és Szőlészeti Főiskola kerületvezető mezőgazdásza, 1957-től 1966-ig a Pest Megyei Földhivatal, 1974-ig pedig a Nógrád Megyei Földhivatal mezőgazdásza. 1974-től Kemence és Bernecebaráti községek közös tanácselnöke, majd 1990-től Kemence polgármestere. E két utóbbi posztján rendkívül sokat tett a szlovák–magyar kapcsolatok fejlesztéséért.

Ipolyság díszpolgáraként kijelentette, hogy Ipolyság a szíve csücske. Tény, hogy hosszú évtizedek óta kötődik városunkhoz, és tartotta vele a kapcsolatot. Mi készítette erre?

– Húszévi gazdasági és közéleti szereplés után 1974-ben kerültem vissza szülőföldre, mint Kemence és Bernecebaráti községek vezetője. Tisztségemet a környék akkori adottságainak, embereinek megismerésével kezdtem. De nem hagytam ki Ipolyságot és környékét sem. Hisz amikor mindkét község erősen kötődött Ipolysághoz. Ez volt a legközelebbi város. Lakosaink itt végezték nagyobb bevásárlásaikat, intézték a járason, megyén hivatalos ügyeiket, gyerekeik ide jártak polgáriba, gimnáziumba. Én például gyerekként életbenem először itt láttam vonatot. Mivel az itteni és a mi földműves-szövetkeztünk, igaz nem hivatalosan, de már szoros együttműködött és kisegítette egymást, én is felvettem a kapcsolatot Ipolyság akkori vezetőségével. Ez később a két település iskoláinak együttműködéséhez vezetett. A mieink átjöttek Ipolyságra ünnepi műsorokat adni, amit az itteniek viszonoztak. Ez a gyerekeknek élmény volt, mert külföldön jártak. És Ipolyság valóban a szívem csücske, mert a köz érdekében akárhová mentem, mindenütt szívesen fogadtak, és ha kellett, segítettek. A lelkiismeretem diktálta, hogy nekem ezért töltenem kell. Tehát tisztségeimben, az akkori adott lehetőségeken belül, ezt különböző formákban igyekeztem viszonzni.

Ön szerint mit hoz a két településnek az EU-ba való belépés?

– Nagyon fel kell készülnünk rá. Elég nagy a munkanélküliség, sokan átjárnak hozzánk dolgozni. Nekik ugyanannyi bért fizetünk, mint a helyieknek. A munkaerőt nem az határozza meg, melyik országból való, hanem hogy ugyanannyit termel-e, mint a másik. Vagyis a többletérték előállításához mennyivel járul hozzá. A jó munkavállalását más országban egy hivatali szerv sem fogja tudni megakadályozni.

De legfontosabbnak tartom a határon átnyúló gazdasági együttműködés lehetőségeinek könnyítését. Összejártam Nyugat-Európát többször. Hollandiában megfigyeltem a TESZ-ek /Termelési és Értékesítési Szövetség/ megalakítási és működési feltételeit. Hazatérve, hosszas előké-

szítés után, létrehoztunk egy gyümölcsstermelő területet, majd megalakítottuk a TESZ-t, mely a termelőknek magasabb felvásárlási árakat tud biztosítani. Ha innen elviszik magasabb áron azt a gyümölcsöt, amit az Ipoly mindkét oldalán meg lehet termelni, már előreléptünk. A termelőnek nagyobb a bevétele, munkásának ma-

gasabb a bére. Erről a lehetőségről már egyeztetünk több ipolysági és környékbeli gazdával, és fantasztikus lenne, ha ez itt is megvalósulna. Tehát nemcsak a kulturális és a sportrendezvényeket lehet a belépés után összehangolni, de gazdasági téren is szorosabb lehet az együttműködés. Mert ha a gazdaság nem erősödik, „felfaljuk” saját magunkat, nem lesz jövő.

Ön szerint mit kellene tennünk, hogy a turisták számára vonzóbbá tegyük Ipolyságot?

– Amikor Kemencén az idegenforgalommal kezdtünk foglalkozni, hozzáértő szakemberek tanácsát kértem. Ők – feltérképezve a település adottságait – oly sok ötlettel, javaslattal, tanáccsal rukkoltak elő, ami az ott élőknek eszébe sem jutott volna. Én hallgattam rájuk. A községben megkezdtem a turizmus alapjainak le rakását. Igaz, sokan azt mondták, hogy ebből nem lesz semmi. Az öreg Pongrácz bedilizett – mondogatták. És az eredmény? Ma Kemencének kilenc panziója van, ami 80 munkahelyet jelent. Ezekben a panziókban tavaly 150 ezer éjszakát töltöttek a látogatók, a turizmus Kemencének 200-250 millió forintot hozott.

Tehát a turizmus fellendítése érdekében a városi és a gazdasági vezetőknek a várostervezőkkel, idegenforgalmi szakemberekkel, vállalkozókkal közösen le kell ülni, és megtalálni az utat a környezetből adódó lehetőségek kiaknázásához. Ipolyság és régiója szintén gyönyörű környezetben terül el, ami a turista számára még attraktívabb, ha ott szolgáltatásokat is kap. Az Ipoly vonzza a halászokat, és vadászati lehetőség is van. Közéleti

emberként azt tartottam, hogy az emberekért mindig kell tenni valamit. Tudatosítottam, hogy a gazdasági egységek előtt elsősorban a közigazgatási és államigazgatási feladatokat ellátó szervezeteknek /például a képviselő-testületeknek/ kell „észrevenni” ezeket a lehetőségeket, és kezükbe venni az azok megvalósítására irányuló intézkedést. Én úgy látom, hogy Ipolyságon e téren még nagyon sok tennivaló van.

A turizmus terén Kemence mivel büszkélkedhet?

– A panziókat, a munkalehetőségeket és a község ebből eredő bevételét már említettem. Négy szállodánk van úszómedencéje van, melyeket vízforgató berendezéssel a csapból töltünk. Tehát vizük ivóvíz minőségű, amit a nap melegít fel. S ez a Balaton vizével vetekszik, 24-27 fokok. Patakunk tele van pisztránggal. 2,6 kilométeres pályán, melynek bővítésén jelenleg munkálkodunk, közlekedik kisvasútunk. Nagy sikere van. Élvezet hallgatni, ahogy a gyerekek örömmel sikoltoznak rajta. Élvezik, hogyan döcög fölfelé a Döcögi Üvegágónk, amit már máshol nemigen láthatnak a mai emberek, közkedvelt kirándulóhely. Ősszel csodálatosan szép a Börzsöny. A csörgedező kis patak és a hegyek megadják a motívumot neki. Ősszel néha több a vendégünk, mint nyáron. A telt úgy várjuk, mint a messiást. Számtalan szánkópályánk van, melyeken versenyeket is rendezünk. Ezen ipolysági diákok is részt vesznek, gyakran díjakkal távoznak. Ez is egy kicsit összeköt bennünket. Sípályánkon két sífelvonó működik: egy kisebb a gyerekeknek, egy nagyobb a felnőtteknek. Az utóbbit Szlovákiából szerez-tük be, már az együttműködés keretében ókori módszerrel: valamit valamiért.

Közéleti emberként mire a legbüszkébb?

– Kicsit büszke vagyok arra, hogy amióta megépítettük Kemencén az első medencét, gyerekeink megtanultak úszni, legalább annyira, hogy menthessék életüket. Előtte tőlünk két fiatalember fúlt bele az Ipolyba és egy a Dunába. Azóta ilyen eset nem fordult elő.

Amire szintén büszke vagyok: ötletem alapján 25-30 gyerek gyógyult ki Kemencén az asztmából. Azzal kezdődött, hogy egyik szállodavendégünk panaszkodott, hogy asztmás gyermeke egész éjjel köhögött. Elgondolkodtam. Patakunknak nagy az esése, s így nagy a páratartalma. A Börzsöny egyik legjobb fenyvese ott van fölötte, s ott a gyerek friss, páradús levegőt szívhat. Kiültettük őt a patakpartra, és hogy legyen mivel foglalkoznia, körülraktuk őt kövekkel, hogy dobálja a pisztrángokat. Ártani nekik nem tud, mert ha villanni látjuk a pisztrángot, ő attól a helytől már meszsze van. A gyerek két hét után gyógyultan távozott Kemencéről, és idővel követte őt a többi gyógyult is.

Köszönöm a beszélgetést.

Morvay Imre